

COLAS GUTMAN • **Rose**

COLAS GUTMAN 1972'de Paris'te doğdu. Dramaturji eğitimi aldıktan sonra bir süre tiyatro yönetmenliği yaptı. 2006'dan itibaren kitap yazmaya başladı ve bugüne kadar ondan fazla çocuk kitabı yazdı. *L'enfant* (Çocuk) adlı kitabıyla 2012'de Sorcières Ödülü'nü aldı. Yazarın *Süper Kahramanlar Yüksekten Korkmaz* ve *Çocuk* adlı kitapları İletişim Çocuk Kitapları Dizisi'nden yayımlanmıştır.

Rose

© 2009 L'école des loisirs, Paris

Bu kitabın yayım hakları Akan Ajans aracılığıyla

L'école des Loisirs'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 1796 • Çocuk Kitapları Dizisi 101

ISBN-13: 978-975-05-1093-9

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKI ÇİZİM Dorothee de Monfreid

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

COLAS GUTMAN

Rose

Rose

ÇEVİREN *Tuvana Gülcan*

1

Benim suçum olmadığını, o evin kirası çok yüksek olduğu için taşındığımızı söylediler. Ama ben pi tarihindeki yaşlı hayvanlar (dinozorlar) hakkında yaptığım sunum yüzünden olduğunu biliyorum. Oysa ne kadar da iyi hazırlanmıştım: Bir tarafta diplodokuslar, diğer tarafta tireksler. Ama konuşmaya başlar başlamaz bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim.

“Diplidokuzlarla humusapıyiyenler aynı dönemde yaşamamışlardır.”

Daha ne olsun? Koskoca sınıfın önünde ağzım bir karış açık durup gülmelerini seyrettim. Tabii birtürlü-susmak-bilmeyen-adam (öğretmen) devam etmem için beni cesaretlendirmeye çalıştı, ama bu-

nun işlerin daha da sarpa sarmasından başka bir yararı olmadı.

“Peki Rose, bu diplodokuslar ne yiyorlardı?”

“Havuç herhalde.”

Kafam o kadar karışmıştı ki, tirekslerin pastırma sandviç yediğini bile söyledim. Bu kadarla kalmayıp yerime geçmeden önce bir de pi tarihindeki yaşlı insanlara “mağaralara kamp kuran killi bücürler” dedim.

Bu olaydan sonra annemle babam okula gelip beni aldılar, çünkü burnumun kanaması durmak bilmedi ve ondan sonraki üç ay evde hasta yattım.

Bazı doktorlar eve beni ziyarete geldiler: çocuk hastalıkları uzmanları, psikologlar ve konuşma terapistleri. Hepsi aynı sonuca vardı: Çok büyük bir konuşma bozukluğu olan, çok zeki ve çok duygusal bir kızmışım.

Haklılar, aynı bir şapşırık gibi konuşuyorum. Özellikle de fokur fokur kaynadığımda. Örneğin biri bana iltifat etti mi, elim ayağım birbirine dolanır. Annem “Rose, yarın mavi elbiseni giy, o elbise sana çok yakışıyor,” dediğinde kediye dönüp şöyle bağırdım:

“Popolu Bıyık! Çakıl eşyalarımından! Killi moruk!”

Annem sakinleşmem için yanağımı vakumladı (öptü) ve ben de *Sefil Köpek*'ten bir bölüm daha okumak için salona gittim. Kitap pireli olduğu için herkesin kapı dışarı ettiği bir köpeğin hikâyesini anlatıyor. O akşam kendimi birazcık onun gibi hissediyordum.

Yarın okul değiştiriyorum ve içim fokur fokur.